

Ririro

Medved Bart u hibernaciji

Zdravo, moje ime je Bart. Ja sam mrki medved koji živi u planinskoj šumi. Danas je moj poslednji dan u potrazi za hranom pre početka duge zime. Vidite, za razliku od drugih životinja koje ostaju budne tokom zime, ja tonem u dug, dubok san koji se zove hibernacija.

Možda reč hi-ber-na-ci-ja zvuči suviše otmeno, ali to je samo reč koja znači da ću se odmarati u svom udobnom brlogu cele zime i neću morati da tražim hranu. Tokom letnjih i jesenjih meseci pojedem stotine kilograma hrane kako bih se spremio za hibernaciju.

Možda se pitate koja mi je hrana omiljena? Losos! Losos je moja omiljena hrana. Svaki dan lovim ribe u reci i to šapama. Jedem i puno, puno bobica. Meni su one kao desert!

Koji je vaš omiljeni desert?

Oh, vidite! Tamo se nalazi džinovski grm maline! Pun je sočnih malina. Raj za moj stomak!

Sada, kada su mi lice i šape prekriveni sokom od crvene maline, mislim da ću se okupati u reci. Voda bi većini bila previše hladna, ali meni je jako osvežavajuća. Ahh, to je baš lep osećaj.

Izađem iz brze reke i stresem svu vodu sa krzna. Lep sam i čist! Popodnevno sunce će me osušiti i zagrejati pre noći. Pošto se nekoliko meseci neću vidati sa svojim šumskim prijateljima, bolje da im kažem zbogom. Gore na drvetu vidim svoju prijateljicu Vevericu.

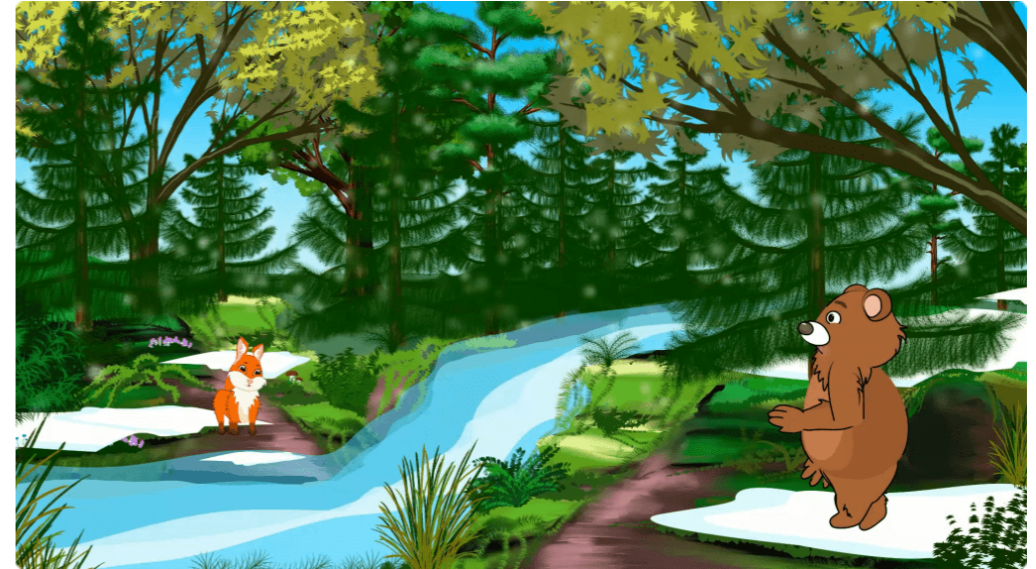
„Zdravo vi gore!“ kažem.

„Zdravo, Barte“, kaže Veverica.

„Uskoro idem u hibernaciju i želim da se pozdravim“.

„Lepo i mirno spavaj“, kaže Veverica dok mi maše u znak pozdrava.

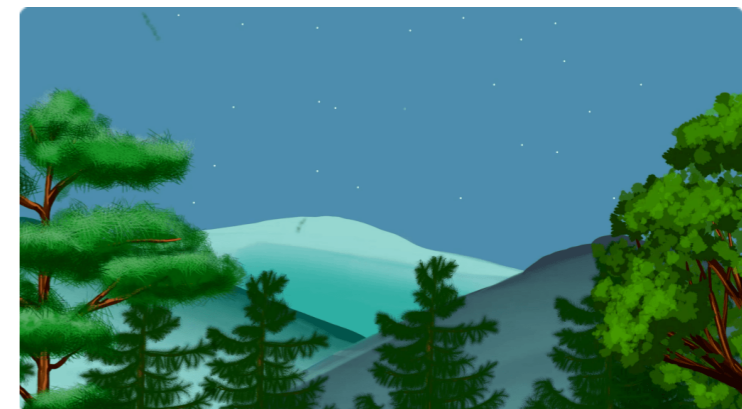

Skuplja hranu za zimu. Njeno gnezdo je puno oraha, semenki i bobica. Iako veverice obično ne hiberniraju, ostaju u gnezdima ako je napolju hladno.

Idem dalje, i vidim Lisicu. „Zbogom, Lisice“, vičem. „Odlazim u svoju jazbinu na zimu.“

„Zbogom, Barte!“ kaže Lija. „Radujem se što ću te videti sledećeg proleća!“

Lisica ne hibernira. Kaput od dlake joj postaje sve deblji kako bi je zaštitio tokom zimskih meseci. Ona će nastaviti da lovi i istražuje šumu.

Šetam i pozdravljam se sa svim svojim prijateljima. Nedostajaće mi. Ali, neće proći mnogo i doći će proleće. Temperature će porasti i ja ću se probuditi iz dugog zimskog sna. Tako funkcioniše hibernacija! Sve dok je napolju hladno, moje telo će misliti da je vreme za san. Kad se zagreje, moje telo će osetiti da je vreme za buđenje. Nije li to savršeno napravljeno?

Vidi, molim te! Sunce počinje da zalazi, a vazduh postaje sve hladniji. Vidim nekoliko zvezda na nebu. Konačno je došlo vreme za hibernaciju.

„Doviđenja, malinice! Doviđenja, reko! Vidimo se sledećeg proleća kad se probudim. Vreme je da se opustim u svom toplom brlogu.“

Ležeći u svom udobnom krevetu, osećam kako mi se disanje usporava do laganog, postojanog ritma. Počinjem da hrčem i tonem u lep, miran san. Čak i ako me buka probudi, prevrnuću se samo jednom i odmah opet zaspati.

Aah, dobar je osećaj hibernirati. Samo se nadam da ću imati puno slatkih snova o istraživanju šume sa svojim prijateljima. Na kraju krajeva, snovi mogu biti jako zabavni i puni avanture!

